

Skandale, om man i et Land i Slutningen af det 19de Aarhundrede vilde sige: Udlændinge have vi Lov til at plyndre; vore egne sørge vi for paa Finansloven.

Jeg tror ikke, der er andre Interesser, der tale mod denne Bestemmelse i § 4 end nogle Bladudgiveres Interesser. Vi leve jo for Tiden under Interessopolitikken. Den ene Samfundsklasse kommer frem og mener sig fuldstændig berettiget til at stille sine partikulære Interesser op som det, Lovgivningsmagten nu skal fremme. Nu kommer ogsaa her en Lov, der er vedtaget i hele den civiliserede Verden, og som alle andre Mennesker finde retfærdig og rigtig, i Strid med Bladudgiverens Interesser, og saa have naturligvis Bladudgiverne deres Talsmænd, navnlig i det andet Ting — her er det jo sjældent, man ser dem — og saa skal denne lille Smaainteresse forhindre os i at stille os ind i de civiliserede Staters Række paa dette Punkt. Det ærede Medlem for 6te Kreds talte her om disse Staffels svage i Aanden, der væsentlig saa deres Jøde gennem Provinsbladernes Feuilletoner. Det var det eneste, disse Smaafolk læste, og det havde stor Betydning for deres Udvikling. Derfor skulde man gøre, hvad der var nødvendigt, for at disse Provinsavisers Feuilletoner kunde blive rigtig gode. Den ærede Ordfører har allerede vist, at netop den Bestemmelse, som der her er Tale om, vil forhindre, at vore Blades Feuilletoner fyldes med dette daarlige Oversættelses-Fabrikarbejde fra Udlandet. Men det ærede Medlem for 6te Kreds mener, at naar vi blot ikke vedtage denne Bestemmelse i § 4, vil der komme udmærket gode Oversættelser i mange Blade, som Smaaamanden har godt af at læse. Ja, der kan man virkelig have meget forskellige Meninger. For saa vidt han i Forbindelse dermed fremhævede, at Provinsbladernes Redaktioner med Hensyn til Feuilletonstof vilde falde i Hænderne paa Oversættelsesbureauer, og at de derfor maatte tage det, disse Bureauers Bestyrelser fandt for godt at hyde dem, saa har jeg dog virkelig den Tiltro til vore Provinsredaktører og Bladudgivere, at de ere Mænd for at sørge for deres egne Interesser, og finde de, at saadanne Oversættelsesbureauer kun levere noget Jaks, noget Fabrikarbejde, som de ikke kunne være bekendt at hyde deres Læsere, saa have de samme Ret som alle andre Borgere til at slutte sig sammen og selv danne et Oversættelsesbureau. Det er den Vej, som naturligt er anvist dem. Lad de Blade, som ville sikre sig gode udenlandske Oversættelser til deres Feuilleton, styre dette Bureau, saa er jeg vis paa, at

de ville saa deres Feuilletonstof fuldkomment saa billigt som nu, og saa vilde de saa det, de selv bestemme skal ind i deres Blade. Naturligvis, hvis en enkelt Redaktør eller Udgiver har forelsket sig i en enkelt udenlandsk Forfatter, som ingen anden gider oversætte eller vil have med at gøre, saa maa han naturligvis forhandle med den vedkommende Forfatter og selv staffe sig Oversættelserne, men jeg tror ikke, det er nogen Skade til, at den Slaags Idiosyncrasier blive udelukkede. Naar Bladudgiverne gøre deres Pligt og slutte sig sammen og sørge for, at der bliver et godt Oversættelsesbureau, antager jeg ogsaa, at det danske Publikum gennem Bladernes Feuilletoner vil saa Afgang til, hvad der til enhver Tid kommer frem af læseværdigt og godt i Skønlitteraturen i Udlandet, saa den Fare, det ærede Medlem frygter, tror jeg er ganske illusorisk.

Jeg behøver ikke at anbefale det ærede Ting at vedtage Loven, som den foreligger. Det føler jeg mig overbevist om, at Tinget vil gøre. Jeg vil blot udtale det Haab, at disse partikulære Interesser, jeg har talt om, ikke skulle blive saa overvægtige andetsteds, at denne retfærdige og nyttige Lov derved standses.

Bjerre: Den ærede Ordfører har saa fuldstændig og prægnant som muligt fremhævet Betydningen af dette Lovforslags § 4, Stykke 3, og naar jeg ikke desto mindre vil tillade mig at sige nogle Ord om det samme Punkt, er det, fordi jeg antager, at den Omstændighed, at flere tage Ordet i denne Sag, kan bidrage noget til at gøre det klart, i hvor høj en Grad mange i dette Ting sætte Pris paa at saa dette Lovforslag igennem. — Det er jo § 4, Stykke 3, der er Stridspunktet, og det er ogsaa Nerven i selve Lovforslaget. Det indeholder Betingelsen for, at Danmark kan slutte sig til Bernerkonventionen eller indgaa specielle Konventioner med de Magter, der have sluttet sig dertil. Der er, som den ærede Ordfører sagde, ved dette Forhold særlig to Spørgsmaal, det drejer sig om, nemlig det læsende Publikums Interesse og Forfatternes Ret, hvortil man saa ogsaa kunde føje den internationale Forpligtelse fra vor Side.

Jeg nævner med Vilje først det læsende Publikum, fordi jeg villig indrømmer, at Hensynet til det er saa vigtigt, at hvis det virkelig forholdt sig saaledes, at dette Publikum var udsat for at lide Tab ved den omtalte Foranstaltning, saa var det betænkeligt at gaa med dertil. Men efter min Mening er det saa langt fra, at tværtimod det omvendte i ethvert Fald i Øjeblikket bestemt er